

สิงโต

สิงโตคามจินตนาการของช่างจีน เมื่อแรกก็เป็นอย่างนี้

พ.ศ. 2279 ถึง พ.ศ. 2338

วันหนึ่งขณะพระเจ้าเถียนล่งกุ้นเสด็จออกขุนนาง มีสัตว์ประหลาดตัวหนึ่งรูปร่างคล้ายหมาจิ้งจอกขนาดใหญ่ กระทำปฏิหาริย์ลอยมาในอากาศจากบูรพทิศ ครั้นถึงหน้าท้องพระโรงก็ลดต่ำลงหยุดอยู่หน้าพระที่นั่ง แล้วก็ก้มศีรษะลงถวายบังคม 3 ครั้ง ยังความตลึงแก่บรรดาเสนาข้าราชการเป็นอันมาก และยังไม่ทันที่ขุนนางทั้งนั้นจะทำอะไร สัตว์นั้นก็ลอยขึ้นสู่อากาศเหาะกลับไปโดยทางเดิม

เมื่อหายจากตลึงงันกันดีแล้ว ก็สอบถามกันในบรรดาข้าราชการว่ามันเป็นตัวอย่างอะไร ก็ไม่มีใครทราบแต่อำมาตย์เฒ่าผู้หนึ่งเป็นผู้ทรงความรู้สมอายุ ได้กราบบังคมทูลแด่พระเจ้าเถียนล่งกุ้นว่า สัตว์ที่เหาะลงมาถวายบังคมพระองค์เมื่อครั้งนั้นเป็นสัตว์ประเสริฐ มีนามว่า สิงโต สัตว์ชนิดนี้ยากที่จะปรากฏกายให้ใครได้พบเห็น แต่ทั้งนี้คงเป็นด้วยบุญญาบารมีของพระองค์ซึ่งเลิศกว่ากษัตริย์ทั้งหลาย สิงโตจึงมาปรากฏกายให้เห็นและถวายบังคม 3 ครั้ง เป็นการถวายพระพรแด่พระองค์

พระเจ้าเถียนล่งกุ้น ได้ฟังดังนั้นก็ปีติโสมนัสนัก และตรัสสรรเสริญสัตว์สิงโตนั้นเป็นอันมาก

ตั้งแต่นั้นมาชาวจีนก็เลียบประคิษฐ์รูปสิงโตขึ้น ไปเซียดวยพรแก่กันในวันเกิดบ้าง วันขึ้นปีใหม่อีกคือตรุษจีนบ้าง ทำที่เสมือนหนึ่งสิงโตที่ลอยมาถวายพระพรแด่พระเจ้าเถียนล่งกุ้นฉะนั้น

ถ้าจะพิเคราะห์ดูปรีชกาลที่พระเจ้าเถียนล่งกุ้นเสวยราชย์ จากพ.ศ. 2279 ถึง พ.ศ. 2338 ก็จะเห็นว่าไม่น้อยเลย ถ้าเทียบกับยุคสมัยของไทย ก็ตกอยู่สมัย

พอลถึงวันตรุษจีน ไม่ต้องรอให้ใครมาบอก เราก็รู้ได้ ด้วยสัญลักษณ์ของตรุษจีนนั้นเริ่มแต่ตีสี่ นั่นคือเสียงประทัดและพอดะวันโพล่พ้นขอบฟ้า ก็มีกลองสิงโตเพิ่มขึ้นมาอีกเสียงหนึ่ง พวกสิงโตจะพากันแบกหัวสิงโตตระเวนไปตามบ้านร้านตลาด พอลถึงหน้าบ้านคนก็เซียดอยู่สักครู่ พอเจ้าของบ้านเอาขนมเซ่งหรือเงินห่อกระดาษแดงมาให้ สิงโตก็จะ (เซียด) ลา แล้วไปเซียดบ้านอื่นต่อไป

นี่เป็นเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นจำเเมื่อ 30 กว่าปีก่อนโน้น แต่ภายหลังเกิดมีคณะ

สิงโตมากขึ้น และมีการปั้นแดนหากินเกิดมีการล่าแดนล่าถิ่น ทะเลาะวิวาทกันหนักเข้า ทางการก็เลยห้าม จึงยังคงเหลืออยู่แต่ตามขบวนแห่ต่าง ๆ มีแห่เทียนเข้าพรรษาและแห่นาค เป็นต้น

ประเพณีการเซียดสิงโต มีความเป็นมาอย่างไร และแต่เมื่อไหร่หรือ

ปฐมเหตุของสิงโตและการเซียดสิงโตนั้นตามตำนานของจีนกล่าวว่า เกิดขึ้นในรัชสมัยของพระเจ้าเถียนล่งกุ้น หรือเถียนล่ง (หรือเขียนหลง ในสำนวนไทย) แห่งราชวงศ์เซ็ง ซึ่งเสวยราชย์อยู่ระหว่าง

ค.ศ. 200 ปีภายใต้พระบรมโพธิสมภาร

ประเพณีการเขดสิงโตของคนจีนนั้น มีความเป็นมาอย่างไร แต่เมื่อไหร่

อยุธยา ตั้งแต่ปีที่ 5 แห่งรัชกาลพระเจ้าบรมโกศ มาจนถึงปีที่ 4 ในรัชกาลที่ 1 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์

จะเพราะเหตุนี้กระมัง คนจีนจึงนิยมให้สิงโตมาให้พร พอสิงโตมาให้พร ก็จะจัดข้าวของหรือเงินทองสมนาคุณไป

ทุกปี พอถึงวันเกิดของ ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช และ ม.ร.ว. กิจฤทธิ ปราโมช จะมีคนนำเอาสิงโตไปเขดอวยพรที่บ้านท่าน โดยที่ท่านมิได้เรียกหาแต่ประการใด แล้วยิ่งดูเอาเถอะว่าทั้งสองท่านนั้นท่านเจริญด้วยอายุ และชื่อเสียงการงานประการใด

ความจริงแล้ว เจ้าสัตว์ที่มาดวาย

พระพร พระเจ้าเทียนล่งกุ้นนั้นในตำนานไม่ได้เรียกสิงโต คำ สิงโต เป็นคำไทย ในตำนานจีนเรียก “หม่งไซ” (ภาษาชาวบ้านเรียก “ไซ”) แต่คงจะเป็นเพราะเจ้าไซ หรือ หม่งไซ ที่ชาวจีนเอามาเขदनั้น มีหางรุงรังเหมือนขนคอสิงที่โตกระมัง คนไทยเราจึงเรียก “สิงห์โต”

อันสิงโตเขदनี้แม้จะมีกำเนิดเกิดมาจากจีนก็จริง แต่ที่มาแพร่หลายอยู่ในเมืองไทยจนปัจจุบันนี้ หาได้เป็นเพราะคนจีนไม่ หากแต่เป็นเพราะองเชียงสือ เจ้าญวน ซึ่งเข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภาร แต่สมัยรัชกาลที่ 1 ริเล่นขึ้นก่อน ดังปรากฏในพระราชพงสาวดารฉบับเจ้า

พระยาทิพากรวงศ์ว่า

“ฝ่ายองเชียงสือนั้น ตั้งแต่เข้ามาที่พระบรมโพธิสมภารอยู่ในกรุงเทพฯ เวลาเสด็จพระราชดำเนินทัพศึกก็ได้นมเสด็จไปช่วยราชการบ้าง เวลาเสด็จอยู่ไม่พระนครก็เฝ้าแหรับราชการบ้าง องเชียงสือ ได้คิดฝึกหัดชักซ้อมญวนญวนรำกระถาง ทั้งสิงห์โตล่อแก้วสำหรับเล่นกลางวัน และสิงห์โตคาบแก้วสำหรับเล่นในเวลากลางคืน เป็นการเล่นของญวนเล่นถวายเป็นพิเศษ จึงโปรดให้เล่นที่พลับพลาในเวลามีมหรสพเป็นแบบฉบับสืบมาจนถึงทุกวันนี้”

นี่แลคือความเป็นมาของสิงโต

แต่มา ๆ ไป ๆ ใหญ่กลายเป็นอย่างนี้

การด
กุศล
อย่าง
มหาย
จีนว่า
สี่
และกร
ถวายเป็น
ถวายเป็น
สาร ทั้ง
มังสวิ
กิน(เจ) จ
ซึ่งกินอา
ได้ถูกค
เพื่อให้ทำ
เอง
จะมี
สังฆทาน
เมื่อถว
แล้วก็เก็บ
ที่วัด
แต่
และพระ
ทั้งนี้
อาหารมัง
ของวัดได้
เมื่อ
สังฆทาน
สาเหตุ
คนจีน 20